

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Ioannis Calvini, Magni Qvondam Genevensivm Ministri,
Vita, Moribus, rebus gestis, studijs, ac denique morte
Historia**

Bolsec, Hieronymus

Coloniae, 1582

VD16 B 6510

Capvt XVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-34782

AEterùm hic astus latere diu non potuit, estq; tam subtilis machinatio non multò post hac occasione detecta, quòd miser Montousetus magis etiam omni fauore præsidioque destitutus, maioriq; aduersum se odio concitato, Geneuam relinquere coactus fuit, & ad heram suam redire; quamuis certum sibi inde periculum immineret, mori nimirum semel eligens, quàm in perpetuis miserijs & angustijs languidum diù superesse. Reuersus igitur Regiæ coràm & ad longum exponit Geneuensium viuendi rationem, illorum mores & vitam graphicè depingit; res, & pauperibus largita, adscriptaque bona in quos usus verterentur, quemadmodum dispensarentur, multis verbis enarrat. Regina, cui Eleemosynarij sui integer & syncerus animus satis erat exploratus, cùm insuper certa esset, eum neque stolidum, omninoque stupidum, neque vafre astutū esse, literas ei exhibet inspiciendas, quas ad se Calvinus postremò scripserat tum, cùm certum eò hominem destinasset. Quas cùm videret ex diametro contrarias esse, & omninò diuersas ab illis, quarum Calvinus exemplum ostenderat Geneuæ, legeratque multis coràm astantibus, quas diximus fuisse asperrimas, arrogantia, fastu, iniurijs ac contumelijs plenas; Regiæ hoc indicat & designat etiam, qui, cùm legerentur, præsentibus adstitissent. Quocircà, vt

E 5 rem

rem ipsam exactè cognosceret, certum rursus hominem illa Geneuam remittit, vnà cum literis his Caluini suauibus tanquã ex melle & saccharo compositis, adiunxitq; suas ad honoratos quosdam viros Geneuæ commorantes, quos Montousetus affirmarat præsentem tum fuisse, cum Caluinus legeret, quas se Regina missurũ præ se ferebat. Abit, reditq; tabellarius, responsum ferens, ei, quod dixerat Montousetus, consentaneum. Vnde non solùm Regina Caluino minus tribuere cœpit, (quem deinceps non alium, quàm vafum aliquem veteratorem & malitiosum hypocritam æstimabat) verùm quotquot etiam has eius fraudes intelligerent, alieno ab illo animo fiebant; quorum aliqui deserta Geneua, in Bernensium prouincias demigrarunt, multũ eius vaficie offensi, vt qui indies Diabolicæ suę malignitatis, & infernalium fraudum noua exempla ederet, prodigiosaq; testimonia proferret. Ex quorum numero vnum ego admodum illustre recitabo, sed peruulgatũ tamen, & omnibus Geneuensium, Bernensiumque primoribus optimè cognitum, de Domino Amyotto Perrino, illustri fanè & maximè insigni, summæq; authoritatis in ea Republica viro, vbi ex præcipuis Senatoribus fuit & supremus rei militaris Præfectus. Quem talem, tantumq; virũ, cum animaduerneret Caluinus intercedere persæpè, suisq; consilijs aduersari, conatusq; irritos facere, de eo è medio tollendo occul-

occulta consilia machinari, & inire cœpit. Valde autem conuenientem prætextum ratus, si de prodicione contra urbem suspectum reddere posset, commodam & oportunam aliquam desiderij sui perficiendi rationem sedulò inuestigat. Quod dum agit, Cardinalis Bellayus Roma rediens, Geneua tum fortè iter fecit, ad Regem in aulam contendens. Geneuenses toti in hoc erant, quomodo eum honorarent, & pro more ciuitatis optimum & nobilissimum, quod habere possent, vinum solennibus lagenis præsentantes, omnia ei humanitatis officia cum quanta possent magnificentia exhibuerunt. Post eius discessum cum in aulam peruenisset, Calvinus vt consilia sua & animo conceptum facinus prosequeretur, confingit literas, tanquã à Cardinale, vel ab alio, eius tamen intimo amico scriptas, quibus Geneuenses certiores reddebat, Regem bono erga Rempub. animo esse, & ad eam fœdere atque amicitia sibi coniungendam valdè propenso; consilium idcirco suum esse, vt ex suo corpore legatum mitterent, qui fœdus amicitiamque hanc Reipublice nomine sollicitaret. Miseri, & parum confiderati ciues magna leuitate fidem statim huic nuncio adhibent, & tanta re non amplius ponderata eligunt, qui cum Rege de hoc tractaturus ad aulam legatus proficisceretur; & quidem Amyottum Perrinum tanquam inter omnes, sicut reuera erat, maximè eloquentem & idoneum.

neum. Calvinus valdè lætus atque hilaris sic rem cecidisse, & hunc electum esse, persuasissimum habebat, nunquam futurum, vt Perrinus saluus reuerteretur, ob eas, quas contra hanc Ciuitatem Rex, & qui circa Regem erant Confiliarij, inimicitias gererēt; veluti in quam ex Francia facinorosi omnes, quales essent, decoctores, desperati, falsarij, iniqui nummularij, & denique Apostatæ, tanquam in tutissimum asylum confugerent. Et profectò Perrinum Montmourencius, Franciæ Conestabilis, toruum admodum est intuitus, qui aduentus eius quæ esset causa, quod eius mandatum, quæ legationis capita cùm intellexisset, ferociter admodum responsum dedit, stultum eum & temerarium esse; iret, renunciaret egregijs suis Dominis Geneuensibus, venirent nudi, indusijs tantum tecti, & laqueo in collum iniecto, & sic se ad pedes Regis supplices proijcerent, ac misericordiam eius potiùs implorarent, quàm tanta cum arrogancia & fastu eius amicitiam atque fœdus ambirent. Quibus verbis, alijsque æquè, aut magis etiam atrocibus Perrinus vehementer est consternatus; sed subsistit nihilominus per aliquot dies in Francia, priusquam Geneuam repeteret.

CA-